Останніх років київське кіно
в малому залі дня зими пройшло.
Згадалось: від людини до предмета –
Про всіх, про все. Ти бачив: не дано
тобі (про це вже сказано було)
"життя сприймати як життя поета".

Ти зрозумів і крок ступив назад,
замкнувши зал зими, і навзагал
понуро ті сеанси передумав.
Ти обминув собор і снігопад,
і срібні вікна друга, і вокзал
з його родинним, кругоплинним тлумом.

Була вже північ, а точніше – мир
в дорозі й на душі. Ти кожну мить
вигадував роки, які настали.
З лицем тупим і білим, як папір,
шукав нових для себе оповить,
минаючи собори і вокзали.